

1. Petrův 4, 7-11: Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám. Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů. Buďte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to! Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh – tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva i moc na věky věků. Amen.

Konec je blízko. Je to výhrůžka nebo útěcha nebo jen prosté konstatování? Zní to výhrůžně – blíží se konec světa, něco se sebou udělej. Odlož vše nepotřebné, žij tak, jak máš. Běda tomu, koho konec zastihne nepřipraveného, dopadne to s ním jako s domem na písku, jako s lidstvem při potopě světa...

Může to být i útěcha – starý svět mele z posledního. Přejde nový, v kterém nebudou války, nemoci, ponižování, hříchy ani jiné zlo. Je blízko konec všech hádek a svárů, vši lidské bídy. Toho zlého už bylo dost, vyhlížíme dobro.

Apokalyptické texty, jako je tento, jsou zvláštní. V klidné době nevzbuzují příliš velkou pozornost, chápeme je jako alegorie, jako obrazy něčeho vzdáleného, něčeho co je za obzorem, skryto. Ve zlých dobách jsou tyto texty velkou útěchou, pomáhají věřit či doufat v něco lepšího. Konec světa vyhlíželi husité, Němci za reformace, židé za holokaustu i jiní trpící lidé.

Ta slova nemluví o konkrétním dni, který bychom mohli zakroužkovat v kalendáři. Když ta slova příliš vtáhneme do současnosti, nenesou štěstí. Lze v nich sice nalézt útěchu, jenže ta se střídá s hořkým zklamáním – konec světa nenastal.

Apoštol Petr nechtěl své čtenáře ani utěšit ani vyděsit. Nemáme se povznést nad každodenní starosti a těšit se, že brzy přijde konec, vysvobození. Petr nechtěl ani vyvíjet nátlak na lidi nevěřící. Nepřikládá jim duchovní nůž na krk, aby se honem rozhodli pro Boha, jinak se už brzy budou smažit v pekle. Petr pokračuje klidně dál. Jako kdyby ani nemluvil o zlomu v dějinách. Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám.

Nemáme žádný speciální plán pro poslední dny. Z bible se dozvídáme, jak máme žít náš každodenní život a stejně máme žít i na konci dní. Konec všech věcí je blízko, řekne apoštol Petr, ale nepropadejte panice. Všechny věci

se završují u Boha, Bůh je korunou všeho. U Stvořitele mělo vše svůj počátek a tam je i cíl, konec všeho. Proto se dál píše o takových obyčejných věcech jako je modlitba, láska, pohostinnost. Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje mnoho hříchů. Buďte jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to! Nijak lépe se na poslední okamžik nelze připravit, než že nyní budeme žít, jak nás učil Kristus. V lásce k bližním, ve vstřícnosti vůči neznámým. To je ta skála, na níž stavíme svůj dům. To jsou ty základy, které nestrhne žádná bouře.

Konec všech věcí je blízko. Martin Luther prý jednou prohlásil: „Kdybych jistě věděl, že zítra přijde konec světa, zasadil bych dnes jabloňku.“ Výtečně se trefil do Petrova záměru. Co na tom, že čas se chýlí! Dnes je dnes a dnes chci konat to, co je správné, co prospívá životu. Jsou obzory, za něž ani při nejlepší vůli nedohlédnu. Proto nyní konám to, o čem jsme přesvědčen, že to mám konat. Proto se modlím, proto miluji své bratry a sestry, proto otvírám své srdce a svou kapsu potřebným. Víte snad o nějaké lepší životní náplni? Rozmlouvám, pomáhám, pracuji. Sázím a rozsévám také tam, kde nemám jistotu, že úrodu sklídím já osobně. Prostě dělám, co můžu. Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.

Konec všech věcí je blízko. Vlastně ta slova vůbec nemusíme vztahovat ke konci světa. Každý z nás víme, že konec všech našich věcí je blízko. Víme, že jednoho dne to tady pro nás na zemi skončí. Nikdo nevíme, kdy ten den přijde. Konec se může vynořit náhle a znenadání. Konec všech věcí je blízko. Apoštol Petr nám dává radu, co dělat v době před vlastním koncem. Prostě jenom žít – žít zbožně, žít rozumně, žít s láskou a spravedlností. Denně sázet své jablůňky, o nichž nevíme, co z nich bude. Až se na konci dnů budeme ohlížet, jaký vlastně byl ten náš život, nemusíme za sebou nalézt hrdinské činy. Stačí, když nalezneme život, který Boha neuráží, který je bohulibý.

Spějeme ke konci, ale i ve svých konečných činech a ohraničených dnech smíme slavit Boha. Boha oslavíme tím, že budeme žít, jak si přál Ježíš – s důvěrou ke Stvořiteli jako milované děti Boží. Není to návod jak se vyhnout konci, neboť konec všech věcí je blízko. Ovšem staneme-li se slávou Boží, konec nám neublíží. Boží sláva nepomine. Jemu buď sláva i moc na věky.
Amen.